

SZLUKOVÉNYI KATALIN

Dunaparti sétány ősszel

Szlukovényi Katalin

(Győr, 1977):
költő, szerkesztő,
műfordító, az ELTE BTK
Anglisztika Tanszékén
tanít. Legutóbbi kötete
2020-ban jelent meg
Álomkonyha címmel a
Jelenkor Kiadónál.

Egy darab híd a folyón
hosszában, nem köt össze
semmit semmivel, két vége
folyásirányban, csonkán mered,
közel a parthoz, de nem érintve azt.
Olyan valószínűtlen, hogy ettől
jelentőségtejesnek tűnik. Mint egy
folyómély, megfejtésre váró
szimbólum. Pedig csak rossz,
most reparálják, látszik mellette
a vékonyka daru, a fel-alá
liftező munkások lila pöttyei.
A parton is lilán virágzó bokor,
rajta méhek; és mellettük az úton
szintén sárga csíkosmellényes ovisok.
Képek, amiket semmi nem köt össze:
jelentés nélküli üzenetek,
folyósodorta, sok színes levél.

Index

Vannak persze most is hírek, emberek
meghalnak, születnek tervek és döntések,
amelyek aztán vagy sikerülnek, vagy sem,
többnyire inkább nem, vagy arról többet
lehet beszélni, a boldogság nem narratív,
és SZP naponta illesztgeti az adatokra
a járványügyi görbét, csak valahogy
a drámai ív hiányzik a történetből,
idővel egyre inkább nehezemre esik
bármilyen értelmezhető dramaturgiát
beleképzelni a random lokális hupnik
sorozatába, amelyek laposak, akár
a szorgalmas ganajtúró bogarak háta.
Ahogy múlnak az évek, lassan nem marad
ember, aki olyasmit mondhatna, amivel
boldoggá tesz, és mind kevesebb, aki
felbosszanthat, vagy akárcsak érdekel.
Öregszem. Túl régóta figyelem a virtuális
akadálypályán fel-alá rohangászó
laboregerekre, egyre jobban hasonlítunk
egymásra, eleve névtelen-arctalan
vagy jövő hétre megint elfelejtett
nekibuzdulások az önkényesen tologatott,
átlátszó plexifalak, etetőtálcák és titkos erők
által kiszámított, még pont nem halálos
áramütések láthatatlan forrásai közt.
Mind álmosítóbb ez a próba-szerencse nyüzsgés,
lassan a saját életemet is kívülről nézem,
mint egy közepesen unalmas tévéfilmet,
amelyen, féltő, hogy úgymint bealszom,
mielőtt kiderülne, ki a gyilkos.

A szerző portréfotóját
Máté Péter készítette.

Szédülés

Eszembe jutott, hogy forog a Föld,
amin amúgy állok, és megszédültem,
mintha valami szuperszonikus
gyanú süvített volna át fölöttem
vagy rajtam, próbáltam megkapaszkodni
istenben vagy legalább egy kilincsben,
de mindkettő kiszakadt keretéből,
amikor megrántottam, hogy segítsen.
Aztán elmúlt. Az idő, mint a tér,
folyton-folyvást visszaforg magába,
a tétován imbolygó tudatot
meg viszi, ameddig bírja, a lába.

